

СІЧЕНЬ 2022/2023 р.

5

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

**З прийдешнім
Новим роком!**

Миру та добра у 2023 році!

Тамара Коломієць

СІЧЕНЬ

Ліс під інеєм дріма.
По землі іде зима.
Входить, пишна і велична,
В крижану госпуду січня.

Усміхається з-під вій:
– Як живеш, сердитий мій?
Як снігами ти січеш?
Як морозами печеш?

Місяць січень очі мружить:
– Я сердитий, та не дуже.
Землю пухом укриваю,
Щоб не мерзнуть урожаю.

Поробив для дітвори
Гарні ковзанки з гори.

Лиш недбальців-неслухнянців,
Хто загаявсь на гулянці,
Розстіба свого козуха,
Виставля з-під шапки вуха, –
Тих снігами я січу!
Тих морозами печу!

На обкладинці журналу творі
української художниці Вікторії
Ковальчук.

Маруся Няхай

Під різдвяною ялинкою

Над горою посипалися хмари пухнасті.
Підвечір'я стелиться лапасто.
Тишком-нишком годинник з тишею розмовляє.
Час з фантазією збирається
у барвистий сон голову покласти.

Багато білого наснилося.
Зима з вітром танцює,
Візерунки за вікном малює,
гладить щоки, лізе за нігті...

До чобіток скаче дітвора,
квапиться зиму зловити в рукавички
і крижані сніжинки з колядою
заховати під різдвяну ялинку.

Ялинка в Києві.

Чи знаєте ви, що...

Степан Жупанин Наталчина пригода

Ох, невесело Наталці:
Рукавички загубила.
Може, десь лежать у балці, –
Сніжки там з дітьми ліпила.

Ох, невесело Наталці:
Не знайшлись вони, пухнасті.
Йде додому – мерзнуть пальці.
Хто допоможе у нещасті?

Стрів її на стежці Вова,
Стало дівчинку так жалко!
Рукавички зняв і мовив:
– Ось мої... Носи, Наталко!

Українська пошта ввела в обіг поштову марку «Щедрик». Випуск поштової марки приурочено до 100-річчя презентації музичного твору «Щедрик» на сцені в Карнегі-Холі в Нью-Йорку, після якої щедрівка набула всесвітньої популярності і стала символічним святковим гімном для низки країн.

Сліди загадкового пірата

Дослідники знайшли сліди пірата Гені Евері.

У середині 1690-х років за його голову призначили нагороду і король Великої Британії Вільгельм III, і падишах Імперії Великих Моголів Аурангзеб.

Евері спочатку служив Великій Британії, а потім влаштував заколот на судні Charles II. Перейменував його на Fancy.

Дорогою з Мадагаскару до Мекки вони змогли вистежити караван індійських кораблів з

родовитими паломниками. Команда Евері захопила 9 млн рупій та коштовності із золота та срібла.

Після цього ніхто не зміг знайти Евері.

Нещодавно історик Джим Бейлі зміг знайти сліди пірата. 2014 року він виявив незвичайну монету з вигравіруваним арабським написом у фруктовому саду в Мідлтауні, штат Род-Айленд.

Її викарбували 1693 року в Ємені. Монета могла бути частиною здобичі Евері. На території від штату Мен до Кароліни знайшли ще 26 схожих монет. Жодна монета не була датована пізнішою датою, ніж день захоплення індійських кораблів.

Бейлі та його команда знайшла невеликий золотий злиток на картопляному полі, розташованому на вершині пагорба в приморському Літл-Комптоні, штат Род-Айленд. Ніяких золотих копалень у цій місцевості ніколи не було.

Неподалік від злитка знайшли дві арабські срібні монети.

У СВИТІ КАЗОК

Мабуть, кожен погодиться із твердженням, що авторська казка – найбільш емоційний, тонкий, філософський жанр літератури, здатний доторкнутись до серця не тільки маленького, але й дорослого читача.

Авторська казка навчає дитину дорослих, недитячих істин. Але їх розуміння приходить поступово – на різному рівні світогляду.

Марина Бабенко

Хто врятує сніг?

(Казка)

У лісі вже давно мала бути зима, але черговий ранок почався похмуро, сіро, невесело. У повітрі стояли противні «плюс 5», а коричнева ковдра опалого листя так і просила вкрити її білим пухом. Маленьке зайченя пробігло між тонких стовбурів берізок. Наразі воно думало про те, чому так довго немає зими. Уже давно заснули квіти, трави і дерева, а снігу все не було. У Зайченяті вже і шубка побілішала, але зима ніяк не наставала. Вирішило Зайченя спитати у молодих ялин, чому немає снігу, але не знали вони про те. Побігло Зайченя лісом і зустріло Білку:

– Скажи, руда красуне, ти ж усе-усе знаєш, що коїться в нашому лісі?

– Авжеж, знаю. Щоб я, та і не знала! Знаю, коли гриби можна збирати, коли горішки найсолодші, коли Вовк та Ведмідь сваряться, коли Дятел набридає своїм «тук-тук-тук», коли...

– Так, усе це ясно, але я про інше хотів спитати.

– Питай. Немає нічого, що б я не знала.

– Чому і досі до нас не за-

вітала Пухнаста, Сніжна Зима?

– Тому що... тому що... А. е... Ведмідь точно знає, от. Він не спить, бродить лісом і вдень, і вночі. Тож він точно про те знає. Біжи – спитай його!

Побігло Зайченя Ведмедя шукати. Крізь хащі довелося пролізти, доки розшукав цього лісового велетня. Та й то випадково на нього натрапив – так би і пробіг мимо, коли раптом з-під куща почув стогін:

– Ооох, голова тріщить, не спиться мені. Їжі немає, малина засохла, корінці зів'яли, меду не знайти. Запаси варення закінчуються. Криза. Міг уже десятий сон бачити, а я тиняюся похмурим коричневим лісоооом. Оооох.

– Ведмедю, пане... е... вітаю!

– Хто тут? Хто мій сон тривожить?

– Еє... це заєць. Я тебе не тривожу, тільки хотів спитати, чи ти не знаєш, куди подівся сніг?

– Сніг? Сніг! Куди він подівся, я не знаю, голова моя болить від цього, я не можу

спати, я хочу їсти, а їжі нема! Якби сніг випав та морозець ударив, то вмить би я заснув аж до весни квітучої! А так не можу

– А хто ж то відає, чому снігу нема?

– Іди, у птахів спитай, вони такі пліткарі, що точно знають!

– Дякую! Побіжу!

Побігло Зайченя у пошуках відповіді далі. Але небагато істини дізнався і від лісових птахів. Дятли повіддали йому:

– Тук-тук-тук..нема снігу, нема, то сороки винні, бо вони крадуть різні прикраси, от і коштовні кришталіки снігу вкрали!

Сороки на те заперечували:

– Трекекекек, що за маячня, ми крадемо чисте золото, нас не цікавить усіляка там мішура.

Синиці говорили, що винен Вовк, бо забагато в'є, снігурі звинувачували їжачків, бо вони занадто довго спати не влягалися, їжаки обурювалися, що вони «не одні», а Ведмідь ще і досі лісом тиняється. Ведмідь звинуватив білку, що забагато горішків їсть, Білка заперечила, що Ведмідь сам поїв немало її ліщини, ще і малиною закусив. Отак усі сперечалися, а істини ніхто не знаходив. Зайченя сумно подивилося вгору, де від зимового вітру розмірено гойдалися старі, мудрі сосни. «Може, вони знають, куди подівся сніг? – подумало Зайченя. – Піду, спитаю». Але як докричатися до їхніх верхівок? Зайченя набрало повітря у легені і цосили прокричало:

– Агов, сосниии! Ви мене чуєте?

– Чуємо, чуємо – пролунало згори.

Марина Бабенко

Хто врятує сніг?

(Закінчення казки)

– Ви мудрі і багато на світі всього бачили!

– Бачилии!

– Скажіть, куди подівся сніг, чому зими немає?

– Про те в людини ти спитати мусиш.

– Але ж люди вони – далеко. Вони там, в селах, у містах. Мені казали, що близько до них підходити небезпечно.

– Правильно. Люди – не злі творіння матінки-природи. Але іноді вони забувають своє покликання. Вони сміють, виробляють багато хімії. Повітря нашої планети стає все бруднішим. Далеко на півночі тануть айсберги, клімат стає теплішим. Люди женуться за багатством і ресурсами, а у тій гонитві роблять багато зла. Ось чому сніжна зима так довго не може прийти до нас.

– Але що ж робити? Як цьому завадити?

– Ми мусимо покликати на допомогу Добрих Білих Ельфів.

Тільки вони можуть зупинити таку біду, врятувати сніг, повернути світу його білу красу.

– Мерщій кликати Білих Ельфів!

Загули сосни, застогнали своїми стовбурами. Раптом почало розвиднюватися, на обрії засяяли тисячі маленьких зірочок. Усі мешканці лісу від здивування завмерли. До лісу наближались маленькі вогники, вони сяяли так яскраво, що враз здалося, ніби випав сніг. Це були Білі Ельфи Добра. Вони знали наперед свою місію:

– Люди накоїли чимало зла, але ще не пізно врятувати нашу зиму! Ми зробимо все можливе!

І Білі Ельфи почали свою роботу. У кожній добрій справі вони підтримували людей, у кожній злій справі – руйнували темні плани. Білі Ельфи привели до лісу діток, навчили робити годівнички для птахів та інших лісових мешканців. Вечорами вони залітали у відкриті кватирки до дітлахів, разом із ними читали книги про збереження планети, про охорону довкілля. Звісно, Білі Ельфи не були всесильними, вони не могли зупинити сумних наслідків того, що уже нарobili дорослі. Однак, вони стали друзями сотням хлопчиків та дівчаток, навчили їх прагнути кращого майбутнього, бути турботливими до тварин і рослин. Скільки книжок про дбайливе ставлення до природи вони принесли дітям! У ті довгі, безсніжні вечори далеко не в одному маленькому серці зародилися думки: «Я виросту і буду рятувати тварин», «Я буду ватиму заводи з переробки сміття», «Я розвиватиму природні джерела енергії», «А я берегтиму ліси, ріки, моря та озера»... Білі Ельфи Добра об'єднали дітей у братства по збереженню довкілля. Надія починається з планів.

І от одного грудневого ранку сталося диво! Ніхто не помітив, як вночі над лісом пролітав Янгол Снігу, щедро посипав землю

іскристим пухом. Зранку крізь волохаті хмарини пробилися перші промені – і ліс засяяв кришталіками зими. Сніг вишикувався на кожній гілочці, молоді ялини були красивими нареченими. Усі лісові мешканці зраділи, кожен по-своєму: Ведмідь усміхнувся, позіхнув і нарешті заснув до весни. Білочка щодуху бігала по стовбуру сосни, гризла свої горішки і підморгувала дятлам та сорокам. Лисиця хизувалася рудою шубкою, яка стала яскравіше сяяти на фоні блакитно-білого килиму зі снігу. Нарешті і їй не треба було боятися за своє хутро, адже Білі Ельфи навчили дітей берегти природний скарб. Зайчєня стрибало на задніх лапках від задоволення:

– Ура, ми врятували сніг, врятували зиму та Різдво!

– Сніг ще зникатиме, – глибокодумно промовили сосни, – адже багато роботи попереду. Однак, все починається з малого. А сьогодні зиму врятовано.

Усміхнене проміння прокрадалося крізь засніжені дерева, а над світом незримо літали Білі Ельфи Добра... Так у красивий засніжений ліс завітали зимові свята. Дід Мороз на санях прилетів до головної красуні-ялинки, побачив веселих звірят, усміхнених дітей і промовив:

– О, та ви уже давно готові до Нового Року та Різдва! Ну що ж, я бачу, що всі попрацювали на славу! Врятували сніг, врятували зиму і зимові свята! І всі отримають від мене подарунки! Ведмедю – банку малинового варення, Білочці – мішечок горішків, Зайчику – солодкої моркви та червоних яблук, а вам, дітки, різні подарунки!

Зимові мотиви Анатолія Качана

Анатолій Качан

Свято першого снігу

Розгулялись заметілі,
Замели весь світ.
Чорні ночі стали білі,
Як вишневий цвіт.

На світанку я спросоння
Вийшов на поріг,
А в саду кричать ворони:
«Гляньте – випав сніг!»

Це у гості прилетіли
Вісники зими
І тепер у світі білім
Чорні тільки ми...».

А в полях під білим снігом
Спить озимина –
Як нова сторінка книги
Не-про-чи-та-на.

Випав сніг – і без оглядки
Хочеться лігати
І почати все спочатку,
З чистого листа.

Перший сніг, як дим, розтане
Через два-три дні,
Та це свято довгождане
Житиме в мені.

Анатолій Качан

Різдвяна квітка

До нас прийшла зима-чаклунка,
Засклила річку до весни
І срібні квіти-візерунки
Намалювала на вікні.

А на моєму підвіконні
В найдовшу ніч, серед п'ятми
Різдвяник розпустив бутони –
Як виклик витівкам зими.

Червоний жар різдвяних квітів
Допомагатиме в ці дні
Новому Сонцю розгорітись
На повороті до весни.

Як гурт колядників, із гаю
На цвіт різдвяника за склом
Щодня синички прилітають
І колядують під вікном...

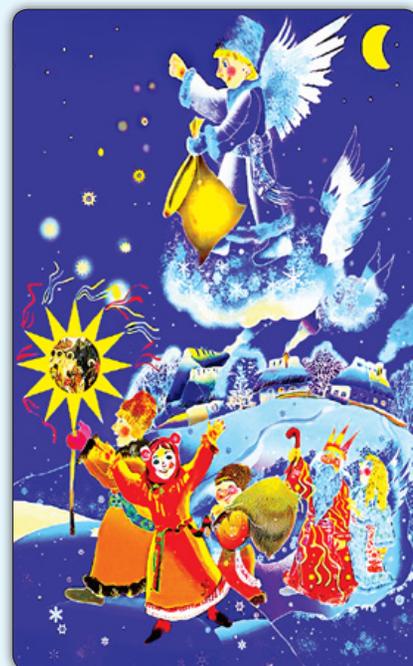
Анатолій Качан

Сліди на снігу

Гра з фразеологізмом

Через засніжені сади
Біжить руда лисиця з гаю,
Біжить і зайчі сліди,
Мов довге речення, читає.

Лисиця – хитрий слідопит
І знає всі повадки зайця.
Та заєць наш заплутав слід,
Обвів руду навколо пальця.

З ПОШТОВОЇ СКРИНЬКИ

Пісні з любові до України лунали 30 листопада 2022 р. у читальному залі бібліотеки Пряшівського університету у виконанні Марка Мохнача, на фортепіано його супроводжала Любов Гундер, заслужена артистка України.

Григорій Бойко Зимова пісенька

Зимонько, де ти?
Намети замети.
Ми тебе стрічатимем
З лижами й санчатами,
З ковзанами на льоду...
А зима гукає: – Йду!

Степан Жупанин

Щедрівка

Я несу щедрівочку
У будинки,
Сію-вію житечко
Із торбинки.
Сію-вію зернята –
Зоренята.
Хай добром проміниться
Кожна хата!
Як моя торбиночка
Порожніє, –
То навколо радістю
Світ повніє.

Наталя Забіла

Січень

Подивись: з початку року
На землі лежать сніги.
Скрізь, куди сягає око, –
Кучугури навкруги.

Вітер снігом б'є в обличчя,
Засипає снігом дах.
І ведуть між себе січу
Хуртовини у степах.

Звір в цю січу попадеться, –
Геть тікає ледь живий.
І по праву Січнем зветься
Місяць перший, зимовий.

Та стрічають Перше січня
Дуже радо малюки;
Скрізь веселі, новорічні
Зеленіють ялинки.

Сяють вогники зірчасті,
Й ми бажаємо для всіх
У житті – нового щастя,
В праці – успіхів нових!

Ольга Кваша: Зимові забави.

З нових віршів Ірини Мацко

Зимовий вітер

Вітер дмухає щосили: У-ху-ху...
Білим снігом навкруги все замету-у-у...
І долини, і галявини, й поля –
Спить солодким сном під килимом земля.
Всі ялинки в кожушки я одягну
Й після зимоньки стрічатимо весну!

Різдвяний час

Я з віконця виглядаю
Як Сніжиноньки літають
Білі, срібні до таночку
Всіх запрошують в садочку.

І Ялиночку, й Дитинку,
І Звіряток, і хатинку,
Бо вже скоро Дива час –
Це Різдво прийде до нас!

Котикові капці

Вийшов Котик на поріг,
А там – диво! – білий Сніг.
Й кличе Котика: Не бійся,
Ходи гратися! Зігрійся.
– Ой, піду, вдягну я капці,
Щоб не змерзли мої лапці.

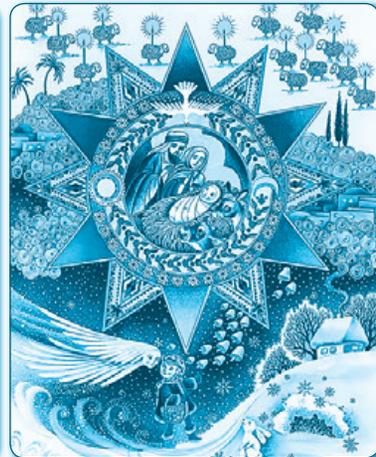
Коліскова дитині війни

Заплющ оченята, дитино війни,
Хай більше не буде цієї біди.
Тебе обійму ніжно-ніжно, рідненький,
Зігрію долоньки, спи, моє серденько.

Ранесенько Сонечко встане з перинки,
Всміхнеться тобі: Добрий ранок, Дитинко!
Промінчиком ніжним, теплом привітає
І сонячний зайчик із нами заграє.

І буде все добре, і буде гостина,
Збереться вся разом велика родина
У рідній хатині, де батько і мати,
Малими нас вчили свій край шанувати.

Бо це – найдорожче, що є у людини.
У мирній, квітучій, моїй Україні
Хай будуть всі діти, моє Янголятко,
Щасливими разом із Мамою й Татком.

СПІВАЙТЕ
З НАМИ

Чи дома, дома пан господар?

Швиденько

Чи дома, дома пан господар?

Приспів:

Щедрий вечір! Добрий вечір!
Добрим людям на здоров'я! *

А я знаю, що він дома,
Сидить же він в кінець стола.
А на йому – шуба люба,
А на шубі – поясочок,
А на поясочку – калиточка,
А в тій калиточці – сім шеляжечків.
А нам, братці, – по пиріжечку.
А старим бабам – по паляниці,
Щоб плодились бики і телиці,
Барани і ягниці.
Скільки кочечок, стільки дочечок,
Скільки дубочків, стільки синачків.

*Приспів повторюється після кожного рядка.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Марко Вовчок

Українська письменниця **Марко Вовчок** (літературний псевдонім Марії Олександрівни Вілінської) народилася 10 (22) грудня 1833 р. в маєтку Єкатерининське Єлецького повіту Орловської губернії у збіднілій дворянській сім'ї. Проживаючи в 1851 – 1858 рр. у Чернігові, Києві, Немирові на Вінниччині, Марія

Олександрівна досконало вивчила життя, культуру, мову українського народу. Під час перебування в 1859 – 1867 рр. за кордоном (Німеччина, Швейцарія, Італія і переважно Франція) Марко Вовчок зустрічається, наприклад, з Жюлем Верном. Збірка перших творів Марка Вовчка, написаних у немирівський період життя, вийшла в Петербурзі під назвою «Народні оповідання» (1857). У перші роки проживання за кордоном закінчені оповідання «Ледащиця», «Пройдисвіт», написане оповідання «Два сини» (1861). Період перебування за кордоном особливо характерний тим, що Марко Вовчок як український прозаїк розробляє жанри психологічної повісті («Три доли») й оповідання («Павло Чорнокрил», «Не до пари»), історичної повісті та оповідання для дітей («Кармелюк», «Невільничка», «Маруся»), створює жанр соціально-побутової казки («Дев'ять братів і десята сестриця Галя»). Марко Вовчок збагатила українську літературу жанрами соціально-проблемного оповідання («Козачка», «Одарка», «Горпина», «Ледащиця», «Два сини»), баладного оповідання («Чари», «Максим Гримач», «Данило Гурч»), соціальної повісті («Інститутка»), психологічного оповідання й повісті («Павло Чорнокрил», «Три доли»), соціальної казки («Дев'ять братів і десята сестриця Галя»), художнього нарису («Листи з Парижа»). Історичні повісті та оповідання для дітей «Кармелюк», «Невільничка», «Маруся» ще за життя Марка Вовчка здобули широку популярність. Повість «Маруся», наприклад, була перекладена кількома європейськими мовами. В переробленому П.-Ж. Сталем вигляді вона стала улюбленою дитячою книжкою у Франції.

Марко Вовчок

Маруся

(Уривок)

Одного вечора зібралися гості у Данила Чабана. Вечір був тихий, темний, гості були задумані та сумирні, господарі не клопітливі й не веселі. Більш розмовляли очима, як словами. Усіх, либонь, огорнули одні й ті самі думки, усім лежали тягарем на серці одні турботи. Зрідка зверталися до Андрія Крука з запитанням про місто Чигирин і, коли провадили розмову, то все про те місто Чигирин.

Знати було, що Андрій Крук добре знав це місто: він відказував, не запинаячись, і немов малював своїм оповіданням і мури чигиринські, і вулиці, і крипосні вали.

Жіноцтво журливо прислухалося до чоловічої розмови, а коли ця розмова втихала і клуби диму починали повивати вусаті обличчя, вони тихо проміж себе шепотіли. В їхньому шепоті все чулося про всякі січі, про спалені міста, зруйновані села, про полеглих у січі людей. Безнастанно жіночі обличчя бліднішали, безнастанно на їх очах блищали сльози.

Одна бабуся сиділа, ніби скам'яніла, нерухомо, тільки вряди-годи, коли всі змовкали, вона, немов прокинувшись, говорила:

– Мої обидва пішли. Сама виряджала!

– Твій теж пішов? – сти-
ха спитала подругу молода
дівчина, що, як знати було

з блідого її обличчя й гарячкової жвавості, сама недавно вирядила «свого».

– Пішов. Учора ввечері ми...

Вона хотіла щось розповісти, та губи її затремтіли й помертвіли – вона нічого не розказала, і подруга її більше не питала.

Діти не вовтузились, не пустували, а тулилися донебудь у куточку і з насупленими личками теж думали свої думи, або, присівши до старих, нашорошували вуха і, либонь, ловили кожен погляд і затамлювали кожне слово.

Одна лише манісінька гостя, з білявою голівкою, з величезними блискучими очима та з червоними губками, пильно провадила своє діло; від пильності та клопоту вона навіть висунула гостренького язичка і, схиливши набік голівку, в'язала якісь снопики з трави.

Все більше вечоріло, і в хаті все більше затихало. Уже манісінька гостя, випустивши з рученят снопики, сама лежала снопиком біля ніг материних, обнята міцним сном, запнута вся довгими пасмами ясних курчерів.

Надворі було темно, й у хаті стало тихо-тихо. Раптом хтось постукав у хатне віконце...

Сталося це так несподівано, що зразу ніхто не вірив сам собі. Але стукнуло вдруге й ще раз, і чути було виразно, ясно, голосно.

Marko Vovchok

MARKO VOVČOK

MARUSIA

Preložila Zora Jesenská

Твір «Маруся» переклала на словацьку мову Зора Єсенська. Твір появився у 1964 році у видавництві «Mladé letá».

Marko Vovčok
SLEČINKA Z PENSIONÁTU
A JINÉ PRÓZY

SVETOVÁ ČETBA SV. 176

Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění

Чеський перекладач і популяризатор української літератури Рудольф Гулка переклав твори М. Вовчка, які вийшли у 1958 році під назвою «Slečinky z pensionátu a jiné prózy».

Куточок кулінарії

БОБАЛЬКИ

У теплій воді розчиняють дріжджі, всипають 1/4 частину виділеного для бобальок пшеничного борошна, добре перемішують і кладуть у тепле місце, щоб тісто підійшло. Потім додають решту борошна, розчинені в невеликій кількості води цукор, сіль і олію, вимішують та залишають для бродіння на 1,5 – 2 години.

Готове тісто викладають на дошку, посипану борошном, розробляють у подовгуваті валки, які потім розрізають на кусочки, з яких формують **кульки**, величиною з волоський горіх. Тоді ці кульки укладають на змащений олією лист і залишають, щоб підійшли, звожують підсолодженою водою і випікають до готовності, аби поверхня дістала світло-коричневий колір.

Охолоджені бобальки перекладають у друшляк, скроплюють солоною кип'яченою водою, щоб вони стали м'якими, після чого їх поливають гарячою олією і змішують із тушкованою на олії квашеною капустою або з меленими і приправленими цукром зернятками волоських горіхів чи маком.

Максим Рильський

Як не любити...

Як не любити зими сніжно-синьої
На Україні моїй,
саду старого в пухнастому інеї,
сивих, веселих завій?

Як не любити весни многошумної,
меду пахучих суцвіть,
як не любити роботи розумної,
праці, що дух веселить?

Батьківська хата Г. С. Сковороди.

Григорій Сковорода

ВОРОНА І ЧИЖ

Неподалік від озера, в якому жили жаби, співав, сидя-

чи на гілці, Чиж. Поблизу каркала собі й ворона. І, бачачи, що Чиж не думає припиняти співу, запитала:

Чого ж ти так пнешся, жабо?

А чому це ти мене жабою називаєш? – здивувався Чиж.

Та ж бо ти геть чисто такий самий зелений, як та жаба.

А Чиж сказав:

О, якщо вже я жаба, тоді ти справжня ропушище за голосом своїм, яким нібито співати берешся.

Сила:

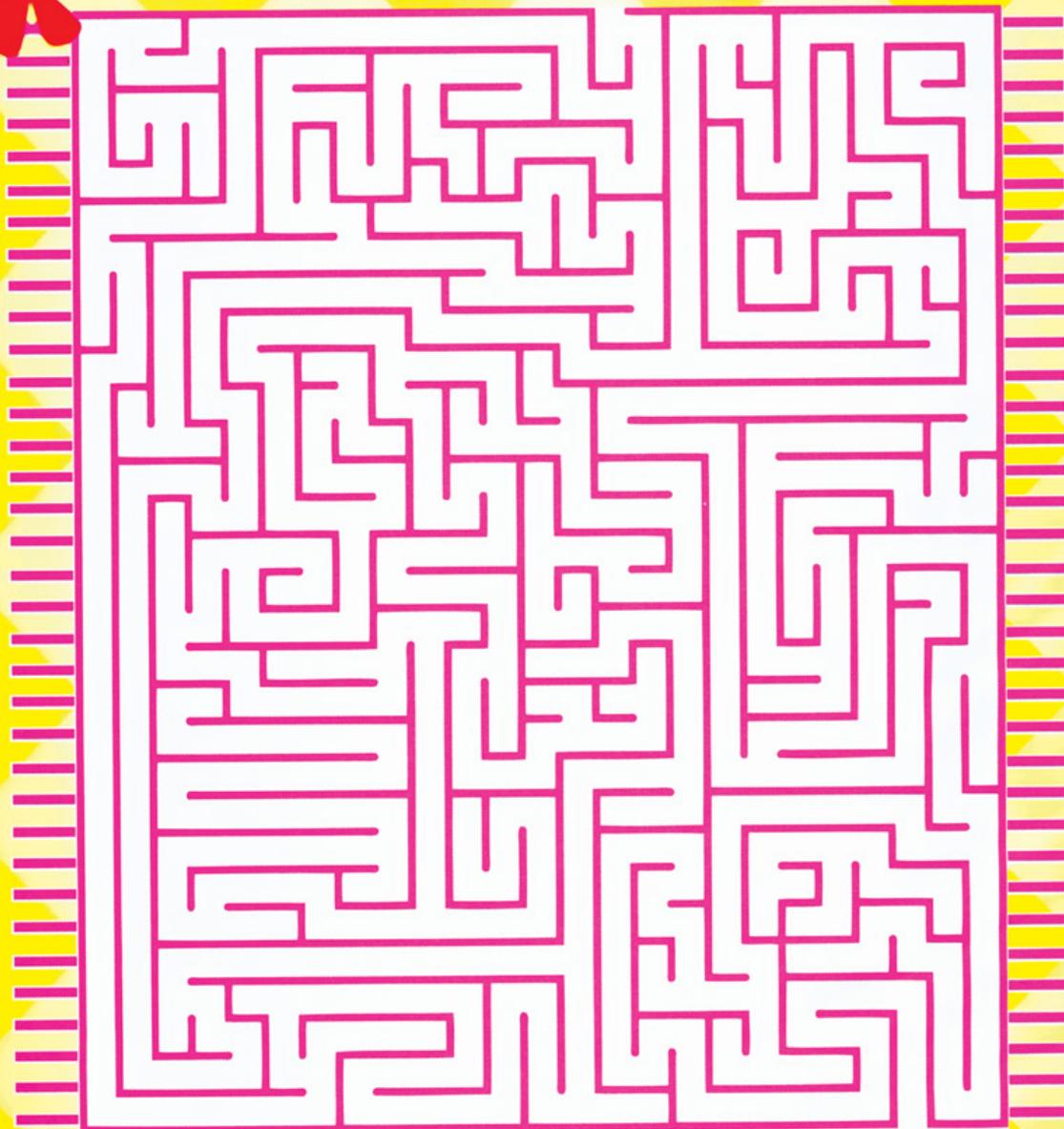
Про людину мають свідчити серце та людські нахили, а не зовнішність. Дерево пізнають за плодами.

Знайди пискавку

СТАРТ

Киця Соня загубила свою улюблену іграшку!
Проведи Соню через лабіринт, щоб знайти її.

ФІНІШ

